

Arrest

nr. 115 736 van 16 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van advocaat L. SEMENIOUK die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 19 november 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 20 november 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 juli 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 30 november 2011 met nr. 71 276.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 12 december 2011 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. Verzoeker diende op 6 maart 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Verzoeker diende op 26 april 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 4 mei 2012 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest van 22 augustus 2012 met nr. 86 123.

1.7. Op 4 juni 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 12 juni 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 30.05.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Over het voorwerp van het beroep

2.1. Blijkens de aanhef van het verzoekschrift en de erin aangevoerde middelen, richt verzoeker zich zowel tegen de beslissing waarmee zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, als tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2.2. Op grond van artikel 39/69, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet werd het beroep enkel op de rol geplaatst voor zover het gericht is tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard aangezien verzoeker geen afschrift van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) had toegevoegd aan zijn verzoekschrift. Ter terechtzitting maakt de verzoekende partij hieromtrent geen opmerkingen. Bijgevolg vormt enkel de beslissing aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf het voorwerp van onderhavig beroep en worden de middelen die gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten hieronder niet behandeld.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Er dient derhalve niet te worden ingegaan op de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang die door de verwerende partij werd opgeworpen in haar nota met opmerkingen.

3. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In twee onderscheiden middelen die gericht zijn tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van "het eerste protocol van het EVRM", van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van "artikel 9 van de wet van 6 januari 1989" van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen "62ter" en 9ter van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van de algemene rechtsbeginselen van de rechtszekerheid, het beginsel van de rechtsstaat en het rechtsbeginsel "interpretatio cessat in claris". Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"Dat de bestreden beslissing voorhoudt :

"(...)"

Dat verwezen wordt naar een advies met volgende inhoud :

"(...)"

Dat de bestreden beslissing steunt op een advies die het enkel en alléén heeft over het al dan niet levensbedreigende karakter van de ingeroepen ziektes.

Dat artikel 9 ter van de vreemdelingenwet en meerbepaald artikel 9ter §3 - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) niet vergt dat een levensbedreigende ziekte wordt ingeroepen. Dat de wet nergens een dergelijk vereiste oplegt. Dat de administratie aan de wet geen voorwaarden mag toevoegen die niet in de wet staan, daar anders de wet geschonden wordt (Cfr. RvSt. nr. 198.769 van 9 december 2009 in de zaak AJ 193.994/XIV 31.885 kan gelden een recent voorbeeld waarbij de overheid niet bij instructie vermocht op te treden voor het bepalen van regularisatiecriteria; daarbij kan men zelfs bemerking dat de wettekst van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet zelf zelfs geen aanzetten geeft wat de regularisatiecriterium zouden kunnen zijn; zie ook RvSt. nr 82.791 van 8 oktober 1999 met algemeen rolnummer 87.715 waarbij het K.B. met regularisatiecriteria van 6 oktober 1999 werd geschorst omdat dit K.B. indruiste tegen het vroeger artikel 9,3 van de vreemdelingenwet).

Dat terzake het algemeen rechtsbeginsel "Interpretatio cessat in claris", d.w.z. in zoverre iets duidelijk is wordt niet geïnterpreteerd of niet verder geïnterpreteerd. Dat deze rechtsregel erkend wordt zowel in rechtsleer als in de rechtspraak (zie bij voorbeeld : Cass., 24 maart 1994, R.W.. 1995-96, 1451, met noot van OEVELEN A.; Cass. 3 februari 1988, Pas.. 1988, I, nr. 330; Cass., 22 oktober 1976, A.C.. 1977, 229; Cass. 28 januari 1977, Pas.. I, 584; Cass., 23 december 1966, Pas.. 1967, I 522; Cass., 15 maart 1850, Pas. 1850, I, 228; Cass., 4 april 1941, Pas.. 1941, I, 120; Cass., 4 maart 1937, Pas.. 1937, I, 78; Cass. Fr., 29 maart 1902, Pas. Fr.. 1903, I, 527; RvSt. Abrassart, nr. 10.261, 14 november 1963; DE PAGE, H.a Traité élémentaire de droit privé belge. Brussel, Bruylant, 1963, II, 557; ERGEC, R., Droit Public. Brussel, U.L.B.A 1979-1980, III, p. 5 nr. 116; men diene hierbij niet uit het oog te verliezen dat de intrepatieregels opgenomen in het B.W.. toepassingen zijn van voormeld algemeen rechtsbeginsel). Dat " clauses dont le sens est clair et précis par lui-même ne sont pas susceptibles d'interprétation. (...) On n'interprète que ce qui est ambiguë (...). Ne pas repecter un texte clair par lui-même, ce n'est pas l'interpréter mais bien le dénaturer, le déformer." (DE PAGE, H.A Traité élémentaire de droit privé belge. Brussel, Bruylant, 1963, II, 557). Dat dit fragment uit voormeld gezaghebbend juridisch werk in vrije vertaling luidt "bepalingen waarvan de betekenis klaar en duidelijk zijn op zichzelf, zijn niet vatbaar voor interpretatie (...). Men interpreteert slechts datgene wat dubbelzinnig is (...). Wie een tekst, welke klaar en duidelijke op zichzelf, niet respecteert interpreteert deze niet doch onttaardt hem, vervormt hem".

Dat de Raad van State, in zake een opgeworpen rechtsdwaling, geoordeeld heeft, dat een rechtsregel slechts verkeerd kan worden geïnterpreteerd omdat de teksten niet duidelijk zijn (RvSt. Abrassart, nr. 102.61, 14 november 1963). Dat rechtsdwaling er juist in bestaat zich te baseren op een onjuiste interpretatie van een rechtsnorm, hetgeen evenwel onmogelijk is zo een rechtsnorm duidelijk is.

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft dat een feitenrechter art. 1319 en 1320 van het Burgerlijk Wetboek miskent zo hij aan de termen van een akte een betekenis geeft die deze termen niet hebben (Cass., 4 maart 1937, Pas., 1937, I, 78). Dat naar analogie kan gesteld worden dat men een wettekst zelve schendt zo men aan de wettekst een betekenis geeft die niet in die wettekst zelf staat. Dat alzo artikel 9 ter geschonden werd zoals gewijzigd door diverse bepaling.

Dat het Hof van Cassatie reeds regelmatig geoordeeld heeft dat het niet aan de rechter toekomt een onderscheid te maken dat niet in de rechtsregel vervat is (VAN OEVELEN, A., " Het toepassingsgebied van het verbod van een uitdrukkelijk ontbinden beding ", noot onder Cass., 24 maart 1994, R.W., 1995-96, p. 1453, nr. 4) hetgeen een toepassing is van de regel dat wat duidelijk is, niet geïnterpreteerd wordt. Dat dit ook inhoudt dat men niets aan de wettekst vermag toe te voegen.

Dat het uiteraard niet opgaat te lezen wat er niet staat in een wettekst; dat zo iets ingaat tegen de gerechtvaardigde verwachting van de rechtsonderhorige en dat zoiets gelijkstaat met het invoeren van een rechtsregel met retroactieve werking.

Dat een formele wet een belangrijke rechtshandeling is, geacht te zijn gebeurt met de nodige aandacht, zodat men vermag voor te gaan op wat men leest in de wettekst zelve.

Dat het algemeen rechtsbeginsel van de rechtszekerheid vergt dat een duidelijke tekst wettekst niet geïnterpreteerd wordt. Dat het algemeen rechtsbeginsel der rechtszekerheid uiteraard geschonden wordt in zoverre aan een tekst betekenissen te geven die niet uit die wettekst zelve blijken.

Dat het intepeteren van een duidelijke tekst, de willekeur waartegen de grondwetgever duidelijk stelling genomen heeft met ondermeer het in de Grondwet inschrijven van het gelijkheidsbeginsel (het vroegere art. 6 G.W. thans 10 van de Belgische Grondwet). Dat het gelijkheidsbeginsel geschonden wordt, ondermeer vervat in art. 10 en 11 bis van de Grondwet, in zoverre men de intepetatie van een duidelijke wet toelaat. Dat het evenwel niet volstaat te motiveren op basis van de vaststelling alsof de ingeroepen ziekte geen levensbedreigend karakter zou hebben. Dat in die zin de beslissing niet kan gemotiveerd zijn.

Dat zowel de materiële als formele motiveringsverplichting kunnen zijn geschonden.

Dat de Raad van State als volgt oordeelde nopens de motiveringsverplichting in twee zaken : "Overwegende dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat haar motivering praktisch uitsluitend is gebaseerd op een aantal tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen (.); dat in de bestreden beslissing het asielrelaas van verzoeker niet of nauwelijks wordt getoetst aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, hoewel het asielrelaas van verzoeker precies, coherent en gedetailleerd is; dat bijgevolg zowel de formele als de materiële motiveringsplicht werd geschonden;" (RvSt. nr. 130.047 dd.. 1 april 2004 en RvSt. nr. 130.048 dd.. 1 april 2004).

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71),

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven ACCO>, 1990, 31)

Dat ambtenaren zich niet mogen gedragen als slecht geprogrammeerde automaten" (R.v.St., REESKENS, nr 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-82, 36, met noot LAMBRECHTS, W.). Dat De

Raad van State eist dat de overheid tót haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tót de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tót zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996). Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat inbeginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direkt en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THUIS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996, LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur*, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43)

Dat de overheid de zorgvuldigheidsplicht dient na te leven, hetgeen zowel een algemeen rechtsbeginsel is als een beginsel van behoorlijk bestuur. Dat ter zeldertijd de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting kunnen worden opgeworpen (Cfr. Rvst. VAN DEN HEUVEL nr. 79.355 van 18 maart 1999).

Dat de beslissing niet zorgvuldig genomen is nu de beslissing steunt op een verkeerde grondslag het al dan niet levensbedreigende karakter van de ingeroepen ziekte.”

“Dat de bestreden beslissing het volgende voorhoudt ter motivering van de beslissing :

“(…)”

Dat de beslissing onmogelijk kan steunen op voormelde wetgeving.

Dat de administratie volgende wijzigingen van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet niet kan toepassen namelijk :

Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (goedkeuring kamer - Parl. St. Kamer 2010-2011/53/0771/030)

- De wet van 8 januari 2012 tot wijziging van artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (goedkeuring Kamer : Pari. St. Kamer 2011 -2012 53/1824/7).

Dat artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen door de Kamer werd goedgekeurd in de zitting 2010- 2011 (goedkeuring kamer - Pari. St. Kamer 2010-2011/53/0771/030)

Dat de wet van 8 januari 2012 tot wijziging van artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen werd goedgekeurd in de zitting 2011-2012 (goedkeuring Kamer : Pari. St. Kamer 2011 -2012 53/1824/7).

Dat de toepassing van voormelde rechtsregels immers volgende rechtsregelen schendt :

- het algemeen rechtsbeginsel en het algemeen rechtsbeginsel in het internationaal recht van de rechtstaat

artikel 9 van de wet van 6 januari 1989, B.S. 7/1/1989, dat oplegt dat arresten die de van het Arbitragehof (thans in diezelfde wettekst aangeven als Grondwettelijk Hof) die de annulatie uitspreken en meerbepaald het gezag en kracht van gewijsde van het arrest van het Arbitragehof nr. 73/2003 van 26/5/ 2003 (B.S. 6/6/2003)

waarbij het Arbitragehof geoordeeld heeft dat het kieswetboek artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet schendt, nu de wetgever de kieswetgeving niet heeft gewijzigd binnen de termijn opgegeven door het Arbitragehof en de schending van voormelde artikelen van de Belgische Grondwet niet opgeheven werd in de termijn door het Arbitragehof gegeven nu de verkiezingen plaatsvonden na juni 2007, de termijn opgeven in voormeld arrest (Cfr B.9.8 in arrest).

- het arrest van het Arbitragehof nr. 73/2003 van 26/5/ 2003 (B.S. 6/6/2003) waarbij het Arbitrahof geoordeeld heeft dat het kieswetboek artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet schendt

- schending van artikel 10 en 11 van de Belgische grondwet nu het Arbitragehof geoordeeld heeft dat het kieswetboek artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet schendt en nu de wetgever de kieswetgeving niet heeft gewijzigd binnen de termijn opgegeven door het Arbitragehof en de schending van voormelde artikelen van de Belgische Grondwet niet opgeheven werd in de termijn door het Arbitragehof gegeven nu de verkiezingen plaatsvonden na juni 2007 en de wetgeving die artikel 9 ter van de vreemdelingenwet aangenomen zijn door de wetgever waaronder de Kamer die samengesteld is door verkiezingen daterende van na juni 2007, .1110 i ,CVDM

- artikel 3 van het eerste protokol van het E.V.R.M en het artikel 13 van het E.V.R.M. zoals opgegeven in het arrest Grosaru/ Roemenië nr. 78039 van 2/3/2010, nu het onderzoek door de "geloofsbrieven" en dus ook de al dan niet grondwetsconforme samenstelling van overeenkomstig artikel 231 van het kieswetboek (wet 12/4/1894, B.S. 15M/1894) werd beoordeeld door telkens de kamer voorwerp van de beoordeling zelve, zijnde de Kamer over de Kamer (CRABU53/Plen001 6/7/2010) , zijnde de Senaat over de Senaat dit zelfs onder mogelijkheid tot beroep nu alléén de desbetreffende kamer enkel vermag te oordelen hetgeen overeenkomst voormelde artikel 3 van het eerste protokol van et E.V.R.M en het artikel 13 van het E.V.R.M., niet kan gelet op de partijdigheid van een dergelijk oordeel genomen over de eigen samenstelling zelfs zonder mogelijkheid van beroep,

Dat gelet op de schending artikel 3 van het eerste protocol van het E.V.R.M en het artikel 13 van het E.V.R.M. zoals opgegeven in het arrest Grosaru/ Roememe nr. 78039 van 2/3/2010 de Kamer of Senaat geen federale wetgeving meer kan maken, nu er geen organen zijn die objectief kunnen oordelen over de samenstelling van wetgevende organen, te meer daar geen enkele beroepsmogelijkheid is voorzien. Dat gelet op het niet naleven van het arrest van 6 januari 1989, B.S. 7/1/1989,, artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet, artikel 9 van de Arbitraghofwet, thans Wet Grondwettelijk Hof, de Kamer en Senaat geen Wetgeving kan maken.

Dat een administratie de wetgeving die men niet vermag te maken ook niet kan toepassen.

Dat in een rechtstaat men dergelijke wetgeving uiteraard niet kan toepassen.

Dat subsidiair wanneer de raad voor vreemdelingenbetwistingen met zou kunnen overgaan tot directe toetsting er gevraagd wordt om volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof :

Schenden artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen en de wet van 8 januari 2012 tot wijziging van artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet, aangezien het arrest van het Arbitragehof nr. 73/2003 van 26/5/ 2003 (B.S. 6/6/2003) oordeelde dat het kieswetboek artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet schendt, het huidige parlement samengesteld is op basis van verkiezingen van na juni 2007 zonder wijziging van de kieswetboek en artikel 9 van de Arbitraghofwet thans wet op het Grondwettelijk Hof oplegt dat de arresten van het Hof kracht en gezag van gewijsde hebben en de voormelde wetgeving uitvaardigd door een parlement dat niet conform samengesteld is aan de vereisten zoals gesteld door het arrest van het Arbitragehof nr. 73/2003.”

4.2. Beide middelen worden hieronder gezamenlijk behandeld.

4.3. Het eerste middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 62ter van de vreemdelingenwet aangezien deze bepaling niet bestaat. Verder kan het Latijnse adagium *“interpretatio cessat in claris”* bezwaarlijk als een algemeen rechtsbeginsel, c.q. als een beginsel van behoorlijk bestuur worden beschouwd, waardoor de schending ervan niet op dienstige wijze kan worden aangevoerd.

4.4. De problematiek met betrekking tot de ongeldigheid van de samenstelling van het parlement ingevolge het arrest van 6 juni 2003 van het (toenmalige) Arbitragehof waardoor de parlementaire goedkeuring die voorafging aan de afkondiging van de wet van 29 december 2010 waarbij artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd vervangen en van de wet van 8 januari 2012 waardoor dit artikel werd gewijzigd, een gebrek zou vertonen, behoort niet tot de rechtsmacht van de Raad maar tot deze van de wetgevende macht. Bovendien lijkt het betoog van verzoeker neer te komen op loutere wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen wijst de Raad erop dat zijn arresten vatbaar zijn voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State en meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen, waardoor de Raad overeenkomstig artikel 26, §2, 2° van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof van 6 januari 1989 niet gehouden is de in het tweede middel aangehaalde prejudiciële vraag te stellen.

De schending van artikel 3 van *“het eerste protocol van het EVRM”*, van artikel 13 van het EVRM, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van *“artikel 9 van de wet van 6 januari 1989”* en het beginsel van de rechtsstaat werden bijgevolg niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

4.5. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

4.6. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

4.7. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op

een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

4.8. Zowel bij het beoordelen van zowel de zorgvuldigheidsplicht als de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.9. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)”

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° (...)”

4.10. Uit het medisch attest van 20 december 2011 en de bijlagen, die in het administratief dossier zijn opgenomen, blijkt dat verzoeker concentratiestoornissen, aandachtstoornissen als kind, ernstige depressieve stoornis, slaapstoornissen (4 u per nacht), nachtmerries, hoofdpijn, angstneurotische structuur, ernstige posttraumatische stress, oesofagitis, overgewicht, tachycardie, stress in psychosomatische stoornissen en suïcidedgedachten vertoont. In het medisch attest wordt een medicamenteuze behandeling gedurende 6 maanden vermeld met *“Mitrzepine 's avonds”* en een *“CT schedel/hersenen”*. Als complicaties indien de behandeling zou worden stopgezet wordt *“verergering toestand”* vermeld en in verband met de medische opvolging wordt *“begeleiding van het gezin”* voorgesteld.

4.11. In casu wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 30 mei 2012, dat als basis fungeert voor de bestreden beslissing. In dit advies wordt het volgende gesteld:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 06.03.2012.

Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 20/12/2011 en de bijlage waarnaar in dit getuigschrift wordt verwezen en die over dezelfde pathologie handelen, blijkt dat de concentratie en aandachtsstoornissen, evenals de posttraumatische stress stoornis en oesofagitis niet direct levensbedreigend zijn voor de betrokkene.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

De gemachtigde van de staatssecretaris besluit op grond van voormeld advies dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat *“uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit”* in toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet.

4.12. Verzoeker houdt in zijn middel een uitgebreid theoretisch betoog over de interpretatie van normen, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Deze beschouwingen kunnen echter geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing omdat ze niet worden betrokken op de concrete vaststellingen uit de bestreden beslissing. In wezen meent verzoeker dat de bestreden beslissing steunt op een verkeerde grondslag, met name het al dan niet levensbedreigende karakter van de ingeroepen ziekte en dat daardoor een voorwaarde zou worden toegevoegd aan artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Een dergelijke interpretatie van een duidelijke wettekst maakt volgens verzoeker een schending uit van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

4.13. De Raad stelt vast dat de arts-adviseur op basis van het hierboven beknopt weergegeven standaard medisch getuigschrift van 20 december 2011, waarin louter een aantal symptomen worden weergegeven, tot het besluit komt dat het dossier kennelijk niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst, *“zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte”*. Daargelaten de vraag of de graad van ernst die bedoeld wordt in artikel 9ter van de vreemdelingenwet volledig kan worden gelijkgeschakeld met deze die vereist is door artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, slaagt verzoeker er niet in concreet aannemelijk te maken dat het standaard medisch getuigschrift van 20 december 2011 of de bijlagen wel degelijk een vermelding bevat van de graad van ernst zoals vereist door artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Deze graad van ernst kan ook niet uit de ‘gedetailleerde beschrijving van de aandoeningen’, noch uit de overige vermeldingen op het medisch attest worden afgeleid. Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog sprake was van een noodzakelijk geachte behandeling die de ambtenaar geneesheer zou nopen tot een nader onderzoek zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kon bijgevolg in alle redelijkheid de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaren op grond van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet. Er kan niet worden ingezien op welke wijze de gemachtigde van de staatssecretaris bij deze rechtsgeldige toepassing van de wet voorwaarden zou hebben toegevoegd aan de wet of een verkeerde interpretatie hebben gegeven aan artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

4.14. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er kan evenmin een schending van het rechtszekerheidsbeginsel worden weerhouden.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN